

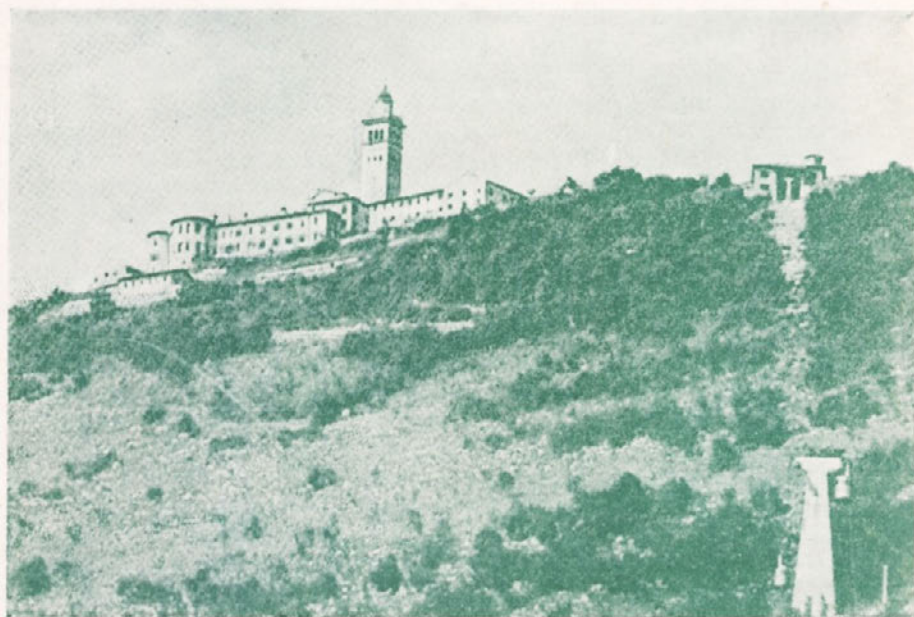
Per 342/1962

10006186,5

KOINZELNKA HRSI 1962

Svetogorska Kraljica

LETO IV.

GORICA 1962

ŠTEV. 5

Svetogorska Kraljica

MARIJANSKA REVIIJA

Izdaja konzorcij »SVETOGORSKE KRALJICE«. — Za vsebino odgovarja Peter Flander, Trst - Trieste (Italija), Via Rapicio 3/I, tel. 74183. Tisk: Tiskarna Lucchesi - Gorica - Gorizia.

Z dovoljenjem nadškofijskega ordinariata v Gorici št. 983/62 z dne 6. junija 1962.

Dragi slovenski verniki!

Freteklo je že deset let, odkar se je naša svetogorska milostna Mati božja zopet zmagoslavno vrnila na svoj svetogorski prestol, od koder dobrotno trosi obilne milosti na naše verno ljudstvo.

Vprašajte se, če ste med tem časom storili kako dobro delo v čast naše dobre svetogorske Matere in Kraljice? Ako Vam vest očita brezbriznost do Nje, potem obžalujte in podprite Njeno revijo SVETOGORSKA KRALJICA s širjenjem med prijatelji in znanci doma in v tujini, s prispevki v tiskovni sklad, z molitvijo za njen popolni uspeh in končno še za razsvetljenje nasprotnikov, da bi s pomočjo revije velikodušno pomagali širiti kraljestvo svetogorske Marije po slovenskih družinah.

Veliko premišljuje o naši slavni, milostni svetogorski Kraljici in z dobro voljo vam bo uspelo pravilno razumeti, kako neprecenljivo velikega pomena je za nas Slovence Sveta gora. Brez dvoma bo to nam prineslo zaželjene uspehe, kajti prepričani smo, da vsak lahko spozna, da je napačno omalovaževati ali celo v ozadje potiskati našo slavno božjo pot Sveto goro, ki je najdražja svetinja našega naroda.

Torej vsi na delo za našo ljubljeno milostno svetogorsko Kraljico in deležni goste obilnih milosti, saj se po nameni dobrotnikov, naročnikov in širiteljev revije med letom daruje več sv. maš pri Marijinem oltarju na Sveti gori.

Prošnje in zahvale za objavo v reviji, naročnino in darove v tiskovni sklad pošljite na naslov: SVETOGORSKA KRALJICA - Via Rapicio 3/I - Trieste (Italija).

Posamezna številka revije je 100 lir (po počti 120 lir); za inozemstvo 150 lir s poštno vred. Denar lahko nakažete po poštni položnici (vaglia postale) ali v priporočenem pismu. Na isti način lahko plačate 1., 2., 3. in 4. št. revije, ki ste jih morda prejeli, pa še ne plačali, ali če jih želite imeti. Vsaka številka stane 120 lir za tuzenstvo in 150 lir za inozemstvo. Ne pozabimo: *Kdor hitro da, dvakrat da.*

Lepo prosimo pošljite vsaj mali dar v tiskovni sklad SVETOGORSKE KRALJICE, kajti le z Vašimi prostovoljnimi prispevki iz ljubezni do milostne svetogorske Marije, bo Njena revija lahko večkrat izšla. Tisk revije je drag in račune v tiskarni je treba takoj plačati.

Pričakujemo od Vas blagohotnega razumevanja in dejanske pomoči. Nikdar Vam ne bo žal za to, kar boste žrtvovali v čast naše neskončno dobre Matere božje svetogorske — Kraljice Slovencev. Vredna je, da vsaj naša revija oznanja Njeno slavo. Naj za Njev v čast storjena dobra dela Vam podeli zaželenih milosti in s svetogorske višave naj vse blagoslovi.

KONZORCIJ
(SVETOGORSKE KRALJICE)

Naslovna slika revije predstavlja svetogorsko Marijino svetišče, samostansko hišo oo. frančiškanov in predvojno vzpenjačo.

P

342

4. 1962

P. G. 186

Svetogorska Kraljica

LETO IV.

GORICA 1962

ŠTEV. 5

Kopija čudodelne podobe svetogorske Matere božje

- Spomin slovenskih vernikov v Trstu na Marijansko leto 1954 - je dobila častno mesto na oltarju zasebne kapele uredništva revije »Svetogorska Kraljica« v ulici Rapicio št. 3 / I v Trstu

Preteklo je že sedem let, od kar je na željo slovenskih vernikov v Trstu priznani umetnik prof. Lampič, duhovnik v Ljubljani, naslikal lepo kopijo originalne čudodelne podobe svetogorske Matere božje. Občudovanja vredno je to sijajno uspelo delo, kateremu je umetnik posvetil vso svojo spretnost in duhovniško potrpežljivost.

Podoba je bila namenjena za cerkev sv. Jakoba v Trstu, a zaradi nekaterih nepredvidenih ovir ni bila izpostavljena v češčenje vernikov. Podoba svetogorske Kraljice je nekaj časa bila shranjena v knjižnici Marijine družbe v ulici Risorta v Trstu. Leta 1960 pa je bila prenesena na Uredništvo revije »S.K.« v ulico Cavana in med procesijo Sv. Rešnjega Telesa v Trstu izpostavljena v Ulici F. Venezian v spomin na 420. obletnico prikazanja Matere božje na Sv. gori - 1539 - 1959.

V trdnem upanju, da bo sveto-

gorska Marija, ki je že od nekdanje Kraljice Slovencev, znala izbrati, kje hoče kraljevati, smo končno dočakali provizorično rešitev vsem prisrčno drage zadeve. Naš urednik je v svojem novem stanovanju spremenil eno sobo v zasebno kapelo v čast svetogorske Matere božje. Opremil jo je s potrebnim oltarjem, s harmonijem in s stolicami. Končno je kopija čudodelne podobe svetogorske Kraljice dobila častno mesto, kjer bo čakala boljših časov.

Na prošnjo našega urednika je mil. g. prelat dr. Jakob Ukmar na praznik Zaroke Marije Device — 23. januarja 1962 — izvršil obred blagoslovitve kapele in kopije čudodelne podobe svetogorske Matere božje. Pred odhodom je še izjavil, da je zelo zadovoljen, ker je videl veliko lepega in da Kraljica svetogorska ni mogla izbrati boljšega mesta kot je ta Njej posvečena kapela.

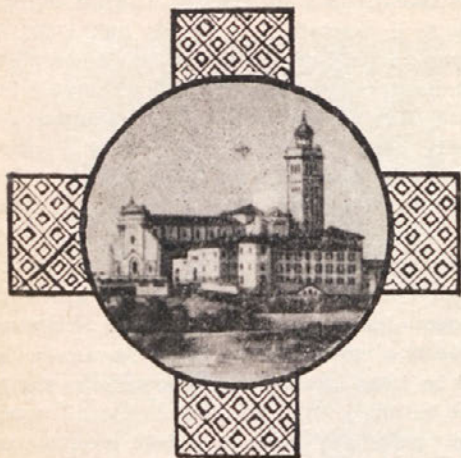
Oltar milostne svetogorske M.B. v zasebni kapeli uredništva revije »Svetogorska Kraljica« v ulici A. Rapicio 3/1 v Trstu.

P. F.

Himna Svetogorski Kraljici

*Himno mogočno zapojmo Primorci, Kronani Materi se poklonimo,
milostni Materi naj se glasi! zanje ljubezen naj v srcih gori!
Mi svetogorske Kraljice smo borci, Slavno Gospo svetogorsko častimo,
vdano ponižno slavimo jo vsi. Ona dobrotna je z nami vse dni.*

ODPEV: Čuj svetogorska premila Kraljica,
vernih Slovencev mogočna Vodnica:
Prošnje usliši trpečih ljudi,
p riti v nebesa pomagaj nam Ti.

IZ SVETOGORSKE ZGODOVINE

5.

Pod sliko prikazanja Matere božje pred prezbiterijem je bil o. Sitar tudi dal narediti napis: »B. D. se je Uršuli Ferligojki na tem mestu v zgoraj naslikani podobi prikazala leta 1539«. To mnenje potrjuje tudi leseni kip, ki so ga bili takoj po prikazanju postavili v začasno kapelico in ki je ondi bil v prvem lesenem oltarju do leta 1544. Takrat je patriarh Marino Grimani poslal sedanjo podobo v dar in postavili so jo v oltar, prejšnji kip so pa v samostan prenesli kjer so ga med drugim oddelkom stopnic nad nekakim marmornatim oltarjem izpostavljenega imeli do zatrtja božje poti l. 1786. Še sedaj (l. 1883) ga hranijo oo. frančiškani na Kostanjevici v Gorici v oratoriju. (Ko te zapiške A. Črva priobčujemo, moramo pripomniti, da je bil ta kip na Kostanjevici do konca prve svetovne vojne. Po vojni so kip prenesli na Sveto goro in ga romarji lahko vidijo sedaj na oltarju v zakristiji za glavnim oltarjem. Na podstavku tega kipa, ki je bil že večkrat obnovljen in prebarvan, stoji latinski napis, ki nam pove: »V tej obliki se je Marija na gori Skalnici, imenovani zdaj Sveti, leta 1539. prikazala Uršuli Ferligojnici, re-

koč: „Reci ljudstvu naj mi na tem kraju hišo sezida in me milosti prosi!“.

Več o tem lahko čitaš v Cvetju sv. Frančiška, 1916, str. 130.

Črv piše dalje v svojih opazkah: Ta leseni kip predstavlja tudi Mater božjo v tisti podobi kakor obe Sitarjevi sliki. Ker pa je bil kip takoj po prikazanju gotov, se sme misliti, da so ga dali izdelati prikazanju primerno. Na sliki, ki jo je patriarh cerkvi v dar poslal, drži Mati božja Dete Jezusa zares z obema rokama, pa se ne ve, ali je bil dal to podobo takrat nalašč za svetišče naslikati, ali pa jo je le iz svoje zbirke starodavnih imenitnih slik odbral in na veliki oltar na Sveti gori ukazal postaviti. Sv. Izaija in Ivan Krstnik sta ob straneh D. M. po tedanji slikarski navadi. Zraven Bogorodice so še kakega drugega svetnika postavljali. Mogoče pa je, da imata oba prav (Bavčar in oni pisatelj), ker se je Devica Marija Urški, kakor vsi viri spričujejo, vsaj trikrat prikazala. Znabiti se je enkrat prikazala, drugič pa kakor jo predstavlja izvorni leseni kip na o. Sitarjevi sliki.

Meseca in dneva prikazanja

Matere božje na Sveti gori nam zgodovinski listi niso ohranili. Prikazala se je gotovo ob takem času, ko v okolici svetišča gonijo živino na pašo, od začetka pomladi do pozne jeseni. Spomin kronanja in prikazanja Matere božje na Sveti gori obhajata goriška in videmska nadškofija tretjo nedeljo po binkoštih. To nedeljo namreč je bila l. 1717 podoba Matere božje v Gorici kronana. Vprašanje je, ali je bil tedanjemu o. gvardianu na Sveti gori Romualdu Sitarju znan dan prikazanja po kakem zapisniku ali po ljudski tradiciji, ali pa se je bil že takrat spomin izgubil. Če mu je bil dan prikazanja znan, se zopet vpraša, ali je za kronanje odločil obletni dan prikazanja, ali pa se je le tak čas izbral, ki bi bil ljudem najbolj za obilen shod prikladen. Če se je na dan prikazanja oziral, ko je določil dan kronanja, je zopet dvoje mogoče:

a) Kronanje se je vršilo 6. junija 1717 tretjo nedeljo po binkoštih. Leta 1539. je bila

velika noč 6. aprila, tedaj je bila tretja nedelja po binkoštih 15. junija. Če se je o. Sitar brez ozira na dan in mesec le cerkvenega leta držal in tretjo nedeljo za kronanje izbral, ker se je bila v soboto pred tretjo nedeljo po binkošti 1539. Mati božja prikazala, *bi bil dan prikazanja v soboto 14. junija 1539.*

b) Mogoče pa je tudi drugo, da sta namreč o. Sitarju natanko znana mesec in dan prikazanja, ter si je za kronanje izvolil nedeljo, ki je bila l. 1717 najbližja onemu dnevu meseca, katerega se je bila l. 1539 Mati božja prikazala. Najbližja sobota šestemu juniju je pa bila l. 1539 *sobota 7. junija.*

Če je jermal tedaj o. Sitar ozir na cerkveno leto, bi se bilo prikazanje godilo 14. junija; če se je držal štetja na mesece in dan, pa 7. junija.

Vse to velja seveda samo tedaj, če je o. Sitar o času prikazanja sploh kaj vedel, in če je, določevaje dan kronanju, jermal v poštevek čas prikazni in ne kake druge okoliščine.

Neko verjetnost o času prikazanja mi vzbujata tudi posvečevalno pismo cerkve l. 1544. Tedaj so posvetili štiri oltarje, in sicer velikega M. B. v čast, ki si je bila ta kraj izbrala, drugega sv. Uršuli, skoraj gotovo z ozirom na Urško pastirico, tretjega sv. Lenartu, kot spomin Urškinega jetništva. Ali ni znabiti tudi četrti oltar bil premišljeno posvečen presv. Trojici, ker se je morda prikazanje godilo okoli praznika sv. Trojice, ki je bil l. 1539 ravno 1. junija, sobota pred sv. Trojico pa 31. maja in sobota po sv. Trojici 7. junija.

Sicer pa se je bila M. B. Urški večkrat prikazala, kakor je povzeti iz poročevalcev o. Bavčarja, Pasconija i. dr. in kakor trdi ustno izročilo. Katerega meseca in ob katerih dnevih, ne vemo, in tudi vedeli ne bomo, če ne najdemo kakih do sedaj še neznanih sporočil.

Urško zaprejo v ječo. Mati božja jo trikrat čudežno reši iz nje

Preprosta deklica hiti izpolnit ukaz Matere božje. Po Gorici, po okolici prav živo pripoveduje nebeško novico strmečemu ljudstvu. Ker se pa moč čednosti preizkuša in

se resnica utrdi in razjasni v ognju zaprek, če se ji nasprotuje, je morala tudi Urška v ognjeno peč preizkušnje, da si je pridobila stanovitnosti in se je izpričal in osvetlil čudež. Ker je napravilo Urškino razglasenje velik hrup po okolici in so obilne množice prihajale gledat kraj nebeške prikazni, ukaže svetna oblast deklico prijeti in jo zapreti v Gorici v ječo, a vse natanko preišče, ali je njena prikazen sad možganskih motenj, sleparija ali pa resnična nenavadna milost iz nebes. Ustno izročilo trdi, da se je plašna pastirica vpričo Matere božje izgovarjala, da ji bo težko izpolniti naročeno povelje, ker ji ne bo nihče verjel, in da bi jo utegnili vreči še v ječo. Mati božja jo je baje osrčevala in ji obljubila, da ji tudi v ječi ne odtegne svoje pomoči. Zaradi tega se Urška mirno vda v voljo božjo in trdno pričakuje pomoči od svoje mogočne Zavetnice.

(Se nadaljuje)

Marija se je Urški prikazovala z rožnim vencem v roki, kar pomeni, da je zelo želela da bi se ta lepa molitev rožnega venca čimbolj razširila med ljudstvom.

SVETOGORSKA KRONIKA

OB DESETI OBLETNICI VRNITVE ČUDODELNE PODOBE SVETOGORSKE MATERE BOZJE SLAVNI BAZILIKI NA SV. GORI PRI GORICI (1951 - 1961)

Veliki zmagoslavni zgodovinski dan, 8. april 1951, bo prav gotovo za vedno ostal v živem spominu vsem vernim primorskim Slovincem, saj je ta dan naredil sam Gospod! Spodobi se, da se ob njegovi prvi desetletnici zopet v duhu povrnemo v tisti blaženi presrečni čas, ki ga je naše ljudstvo bilo deležno.

Velika žalost — ki so jo ugrabitelji čudodelne podobe svetogorske Kraljice povzročili primorskemu ljudstvu 19. junija 1947, v noči od petka na soboto, medtem ko je bilo že vse pripravljeno za njen prenos iz goriške stolnice na Sv. goro — se je končno spremenila v še večje veselje, kajti slavne besede, ki so vklesane na zgodovinski plošči svetogorske bazilike »JAZ PA BOM STALA NA GORI KAKOR POPREJ« so se leta 1951. zopet uresničile: milostna Marija svetogorska se je po skoraj štirih letih krivičnega jetništva zopet zmagoslavno vrnila v svoj dom na Sv. goro.

Tedanji prevz. g. nadškof goriški, mons. Margotti, je takoj po žalostnem dogodku izdal strogi javni poziv na ugrabitelje, naj čudodelno podobo vrnejo takoj, drugače bodo izobčeni iz Svete Cerkve. Ugrabitelji so sveto podobo izročili Vatikanu in ta jo je

21. februarja 1950 izročil tedanjemu zastopniku slovenskih frančiškanov o. Hugonu dr. Brenu. Istočasno pa se je razširila žalostna novica, da je čudodelna podoba svetogorske Kraljice zelo pokvarjena in prav po krivdi ugrabiteljev, ki so jo imeli skrito na vlažnem kraju. Po veliki zaslugi veleč. o. Antona Prešerna S. J., generalnega asistenta v Rimu, in omenjenega o. dr. Brena je prenovitev čudodelne podobe nadvse pričakovano dobro uspela; slovenskim primorskim dekletom, ki služijo v Egiptu gre javno priznanje, saj so vse stroške (preko 100.000 lir) za popravilo podobe plačale s svojo velikodušno denarno nabirko.

Sveta podoba je po uspelem popravilu bila v kapeli generalne hiše slovenskih šolskih sester izpostavljena v češčenje rimskih Slovincem. Ob priliki romanja goriških in tržaških Slovincem za sveto leto 1950 v Rim pa je čudodelna podoba svetogorske Kraljice zaradi potrebe večjega prostora bila izpostavljena v salezijanski cerkvi Sv. Ivana Boska v ulici Marsala v Rimu. Lepa pobožnost v Njeno čast je do solz ganila ljudi.

Na praznik vseh svetnikov istega leta so v Rimu svetogorsko podobo M. B. izročili slovenskemu frančiškanskemu provinciálu o. Teodoru Tavčarju, kateri jo je odnesel s seboj v Ljubljano.

Prve dni januarja 1951 je podoba svetogorske Marije bila privatno prenesena k frančiškanom na Kostanjevico pri Gorici na takozvano »malo Sveto goro« in 1. aprila istega leta je tudi le privatno bila prenesena v solkansko župno cerkev, kjer se je ob njeni navzočnosti vršil enotedenski sv. misijon, katerega se je udeleževalo izredno visoko število vernikov iz župnije in tudi od drugod. Njegov sijajno uspeli zaključek je zelo ganil ljudi: božja ljubezen je omeščala tudi zakrknjena srca grešnikov in jih privedla nazaj k božji luči.

Kakor smo že v začetku omenili, je bil dan 8. aprila 1951 višek zmagoslavja, saj se je Kraljica Slovincem končno vračala v svoje slavno svetogorsko svetišče. Vesela novica, da je cerkvena oblast določila nedeljo 8. aprila za slovesen prenos čudodelne podobe svetogorske Matere božje iz Solkana na Sv.

goro, je z bliskovito naglico dospela v sleherno župnijo naše Primorske. Goreča lju-bezen našega vernega ljudstva do milostne svetogorske Kraljice, je dvignila na romar-sko pot cele množice ljudi, in to kljub tež-kim oviram, ki jih je satan delal. Iz hribov in dolin so prihajali peš stari in mladi z rožnim vencem v roki; na potnem obrazu vsakega je bilo opaziti izredno veselje, saj so prišli s srčno željo, da bi bili navzoči pri veliki slovesni procesiji, ki bo spremljala svojo milostno Mater in Kraljico Slovencev v svoj dom na Sv. goro.

Ni mogoče popisati vsega blaženega pre-srečnega doživetja, ki ga je naše verno pri-morsko ljudstvo bilo deležno na ta dan. Od jutranjega svita pa tja do pozne večerne ure je bilo slišati: gorečo molitev, ljudsko petje, mogočne melodije pevskih zborov, bo-žje besede slavni govornikov; vse to je o-srečujoče vplivalo na srca vdanih vernih ro-marjev, ki jih je bilo okrog 25.000. Na tisoče sv. obhajil je bilo razdeljenih med številni-mi mašami še v poldanskih urah. Do solz ganjeno klečeče ljudstvo pred oltarjem svo-je milostne Kraljice je zopet gledalo Njen mili obraz in jo prosilo pomoči zase, za svo-je drage in še za one, ki se niso mogli udele-žiti te velike lepe marijanske slovesnosti. Vsi ti dogodki so zopet potrdili, da je naš slo-venski narod, hvala Bogu, še vedno Marijin narod in da se milostna svetogorska Marija po vsej pravici kliče »Kraljica Slovencev«.

ZLATA MAŠA MONS. ALOJZIJA FILI-PICA NA SVETI GORI — Na praznik Ma-rije Snežnice - 5. avgusta 1961 - so svetogor-ski zvonovi že v zgodnjih jutranjih urah z milim donenjem vabili primorske vernike k izredni slovesnosti. Za deseto uro je bila napovedana slovesna jubilarntova zlata maša, ki jo je hotel opraviti prav pri oltarju sveto-gorske milostne Matere božje, kajti nad dvaj-set let je bil spovednik in slavni pridigar svetogorske bazilike. Ob napovedanem času se je vsa slovesnost izvršila v najlepšem re-du in nepričakovanem sijajnem uspehom: slovesno pritrkavanje zvonov, slavni jubi-lantov vhod v baziliko ob spremljavi prevz. g. škofa Srebrničja in številnih domačih du-

hovnikov, lepe deklamacije fantkov in deklic, jednat govor o. rektorja svetogorskega sve-tišča, spominski ganljivi govor samega zla-tomašnika in pa še ubrano petje pevskih zbo-rov. Svetogorsko svetišče je bilo polno po-božnih romarjev, (seveda, največja udelež-ba je bila iz Grgarja, kjer je zlatomašnik mnogo let pastiroval ovčicam Urškega rod-nega kraja. Za to izredno slovesnost pa je bilo Marijino svetišče zelo lepo okrašeno, krasen slavolok pred baziliko z napisom »Zla-tomašnik bod' pozdravljen na Sveti gori da-nes slavljen!« je marsikaterega romarja ga-nil do solz. Gotovo je svetogorska milostna Mati božja bila zelo vesela te izredno lepe pobožnosti. Bog daj, da bi postali vsi — ka-kor je zlatomašnikova srčna želja — verniki in duhovniki, goreči častilci svetogorske mi-lostne Kraljice.

IZVRŠENA DELA SVETOGORSKIH O-SKRBNIKOV - OČETOV FRANČIŠKANOV - V POVOJNEM ČASU — Leta 1954 popravila cerkvene strehe, leta 1955-56 popravila škar-pe, leta 1959 postavitev 15 novih klopi okrog Marijinega svetišča, leta 1960 obnova poko-pališča, postavitev novega strelovoda na sa-mostansko streho, leta 1961 obnova samostan-ske strehe, barvanje pločevine na cerkveni strehi.

BOŽJEPOTNO MARIJINO SVETIŠČE NA SVETI GORI DOBRO OBISKOVANO — V letu 1961 se je precej povečalo število sveto-gorskih romarjev. Prihajali so vse nedelje in praznike, ne samo iz bližnjih krajev Primor-ske ali Slovenije, temveč so prišli celo iz Hrvaške. Nekaj romarjev je bilo tudi iz ino-zemstva. Kakor v predvojnem času, je zopet bilo videti lepe velike avtobuse polne pobož-nih romarjev. Spovednice so bile dobro ob-legane od starih, a tudi mnogo mladih ro-marjev, ki so šo se po dobro opravljeni sv. spovedi približali evharistični mizi in Jezusa pobožno prejeli v svoja srca. Torej izredno visoko je med letom bilo sv. obhajil, kar je dokaz globokovernosti našega ljudstva.

Zabeležili smo tudi prihod na Sv. goro mi-lanskega nadškofa msgr. Montini-ja, ki so ga nekateri spoznali.

30. OBLETNICA SMRTI GORIŠKEGA NADŠKOFA DR. FR. B. SEDEJA — V svetogorski baziliki, kjer počiva njegovo truplo, se je dne 27. novembra 1961 zbralo nad 30 duhovnikov in nekaj laikov k sv. maši za dušniki, ki jo je daroval nadškofov najožji sodelavec goriški apostolski administrator,

presvetli gospod mons. dr. Mihael Toroš, ki je v govoru proslavil spomin na rajnega nadškofa kneza in metropolita. Blagopokojni nadpastir dr. Frančišek Sedej živi in bo živel vedno med svojim ljudstvom kot eden največjih likov naše zgodovine na Goriškem. Slava njegovemu spominu!

KOTIČEK ZA BOLNIKE

LJUBA MATI BOZJA NA SVETI GORI!

Oprosti bolniku, ki ne ve, kaj Ti je zadnjič pisal, niti ne, kedaj. Ne morem več vedeti, ali sem pisal ali sem le mislil pisati. Zato danes pišem. Tak je bolnik.

Pa bodi kakorkoli že. Danes, o Marija, naj Ti pišem nekaj prav lepega. Spovedali so me!

Kako je to ganljivo, bolnikova spoved v bolniški sobi na bolniški postelji. Nič te ne moti, razen bolečine, pa še tiste rade odležejo za čas spovedi. Dobri spovednik je primaknil stol, si ogrnil vijolično štolo, ki jo je prinesel v žepu, in me blagoslovil. Jaz sem se pa primaknil bolj k robu postelje in začel. Izpraševanje vesti je bolezen pomagala že poprej opraviti. Kako ti na bolniški postelji kar samo prihaja v spomin, kar ni bilo prav! In kesanje, kolikokrat sem ga že obudil! Saj te bolezen tako rekoč sili h kesanju. Tam na steni visi sv. Razpelo. Kadar pogledaš na podobo Križanega in se spomniš na svoje grehe, saj ti mora biti žal. Ne več žaliti Ga, ampak ljubiti dobrega Jezusa! To je že trdni sklep, katerega lahko izpopolniš, ko premisliš, kako ga hočeš držati, če ti ljubi Bog zdravje vrne. Ko se spomniš svoje slabosti in nestanovitnosti, poživíš prošnjo za božjo pomoč.

Torej z grehi ven! Koliko se nabere v človeku te grdobije! O kako zdravilo za našo prevzetnost je sv. spoved! Takle sem, pa naj se povišujem? Sram me bodi!

Kako je izkušeni spovednik znal pomagati, bodriti, tolažiti! Ne pravimo spovedniku zaštonj »duhovni oče«. In čisto malo pokore mi je naložil, češ naj obrnem bolezen za pokoro. Bom, ampak, če ozdravim, bo treba še druge pokore določiti.

»Ego te absolvo«, jaz te odvežem. Cast Bogu, kako se olajša duša! Saj kar čutiš, kako se izliva v tvojo dušo milost božja.

O Marija, prosim Te in to pismo Ti prav zato pišem — prosim Te, zahvali Svojega Jezusa za sv. spoved, da je postavil zakrament sv. pokore. Sv. spoved je zares najlepši dar usmiljenega Srca Jezusovega. Marija, zahvali zopet in zopet!

Potem pa pomagaj spovednikom in spovedancem. Le obrni svoje milostljive oči na uboge grešnike, da se ne bodo bali in odtegnili, ali morda slabo opravili. Le podpri z materino roko uboge spovednike, da ne bodo omagali ali izgubili potrpečljivosti.

Raztegni svojo pomoč vse naokoli, zlasti tja, kjer so spovednice močno oblegane, in tja, kjer ni nikogar, da bi v spovednico sedel. Tega Te prosi

B O L N I K

NA ROMANJU PO PRIMORSKEM

Marija na Repentabru pri Trstu

Legenda je povzeta iz starih pesmi in pripovedk kraških prednikov, ki so se, po pripovedovanju iz roda v rod, ohranile do današnjega časa. Zbirko teh je imel profesor Henrik LEBAN, dolgoletni učitelj pripravnice na Proseku pri Trstu.

Na Tabru je bilo že v osmem stoletju postavljeno prvo znamenje v čast Materi božji in to da bi bilo v času, ko je hodil po Krasu sv. Metod. V devetem stoletju pa so Tabor zidali. Ko je omenjeni sveti mož prišel do Trsta, se mu je dal krstiti tudi neki mladenič, ki svojih staršev ni poznal, zato so ga božjih nauk naučili le štivanski beli menihi. Fant, ki je bil nekaj časa v samostanu, a je izstopil, ker ni maral biti za meniha, je ostal pobožen. V Velikem Repnu so ga izvolili za ovčarja in zgodilo se je, da je skoraj vsaki dan, ko je pasel, videl na strmi steni lepo belo gospo s čudovitim lepim otrokom. Enkrat ga je celo nagovorila rekoč: »Zakaj bi bežal proč od tu, saj so dobri ljudje; lačen ne boš.« Z nogo je stopila vrh stene in je še rekla: »Tu si naredi bajto in boš imel dom« in je izginila. Kmalu je zapazil stopinjo vtisnjeno v steni, kjer je ta plemenita gospa položila svojo nogo. Ko je to ljudem povedal, so se mu smejali, samo štivanski menihi so rekli, da je to božje čudo, da je ono stopalo ođ Matere božje.

Pastir je šel za meniha v samostan. S pomočjo svetih menihov je zidal na vrh Rebra samostan, kjer so sveto živeli, v cerkvi molili in peli; vsi ljudje so jih bili veseli in od svetih mož vero v pravega Boga sprejeli.

V trinajstem stoletju so Repentaborci zidali cerkvo na grebenu, da se je videla

**Milostna podoba
repentaborske Matere božje**

daleč na okrog. Neki sveti menihi so za cerkev skrbeli, ker so imeli pri cerkvi hišo. Lumpi so te menihe pregnali in grofi so Tabor kupili in napravili z ljudmi pogodbo, da bo cerkva prosta za ljudi vedno odprta in grof je obljubil, da jim bo vzdrževal kaplana. A grof teh obljub ni držal, zaklenil je trdnjavo in je kaplana odslovil; nihče

Marijino svetišče na Repentabru pri Trstu.

več ni mogel v cerkev. Štiri leta so se občani prepirali radi cerkve z grofi in iskali svoje pravice, a niso nič dosegli, razen da je bila cerkev odprta samo trikrat na leto: na božič, za veliko noč in za šmarni dan. To je kmete jezilo in sklenili so drugače.

P. F.

*1. Glej repentaborska ljubljena Mati,
k Tebi tržaćani prišli smo spet.
S cvetjem še prošnje Ti hočemo dati,
daj, da pri Tebi pozabimo svet.*

*2. Prednikom bila si Ti Pomočnica,
trdno so Vate zaupali vsi.
Skozi življenje nam bodi Vodnica,
Mati, obvaruj nas hudega Ti.*

*3. Leto za letom poromajo k Tebi
množice verne iz kraških vasi.
Zate ljubezen še hranijo v sebi,
svoje bridkosti potožijo Ti.*

ODPEV: *O repentaborska sveta Devica,
bodi pri Bogu nam Ti Pripročnjica.
Stoj nam ob strani Marija vse dni,
hvalo prepevali bomo Ti vsi.*

Ker je cerkev razpadala in se rušila, je ni nihče oskrboval. Radi Lutrove vere je papež dovolil, naj povsod zidajo cerkve. Pri seji so določili, to je bilo že v šestem stoletju, da si vsaka vas svojo cerkev postavi. Vrholci so namreč hoteli za patrona sv. Miklavža, ker je praznik v zimi je lepi čas, da hodijo molit in k sv. maši. Vogelci so rekli: Mi hočemo sv. Janeza, bomo žgalj kresove njemu v čast in sprosil bo nam dobro letino. Repenci in Colci so hoteli imeti cerkev Device Marije prav nalašč, ker jim je grof vzel vse pravice do trdnjave in je pustil, da je cerkvena v Tabru že skoraj vsa razpadla.

In začeli so zidati z vso vnemo, sam presvetli g. škof je blagoslovil temeljni kamen; zidali so v roboto vse brezplačno in v Vrhovljah ter Vogljah so bile cerkvice hitro gotove in blagoslovljene. V Repnu, to je nad Colom na okroglem vrhu, pa ni šlo, kar so si po dnevi zidali, se je po noči posulo. Postavili so si straže po noči, in ti, ki so varovali, so bežali, tako jih je bilo strah, ko se je posulo zidovje in ko so zjutraj gledali, je bilo porušeno vse in od škofa blagoslovljenega kamna ni bilo. To je zakleto so rekli, to so

naredile vrholske ali vogelske coprnice ali pa čara sam grof. Treba je iti po kaplana v Tomaj, da spet blagoslovi kraj, da coprnice ne bodo imele moči škodovati. Ko je prišel kaplan iz Tomaja, je bil zamišljen in jim začel pridigati: Ljudje božji, to niso coprnice, štrigoni; božja volja ni; Marija si ne želi cerkvice na tem vrhu, kjer še brinje ne rase, ampak hoče, da ji popravite razpadlo cerkev v Tabru, kjer rasejo rož'ce Marije Device. Kako naj popravimo cerkev v Tabru, ko jo ima grof vedno zaprto; grofu pa ne bomo zidali; naj si zida sam itd. so kričali. Nato pa priteče iz grada vratar in pravi: »Kdo je prinesel v Tabor kamen, ki sloni pri stari kapeli; ponj ga pojdite!« Ko so šli, so vsi spoznali, da je to temeljni kamen. Nihče ni hotel verjeti, da je kdo drugi nesel kamen

v Tabor, kakor grajski hlapci, ker je bil naslednji dan kamen zopet v Tabru. To je grofa tako pretreslo, da je dal kmetom vse pravice do cerkve nazaj in obljubil, da bo pomagal zidati, da bo cerkev za vso faro. In začeli so zidati. Na Tabru je grof vse daroval cerkvi, sam pa je šel v Oglej. Pravijo, da so grajski hlapci povedali, da se je grof kar tresel, ko je spet zagledal blagoslovljeni kamen na Tabru prislonjen na skalo, kjer je bilo z mahom vse preraslo stopalo Marije Device. Po tem dogodku sta se on in njegova mati spreobrnila in je ona sveto umrla. Cerkev so začeli zidati ravno na dan grofove smrti. V spomin, koliko je bilo zidane cerkve pred njegovo smrtjo, so vzdali v steno en mali grb grofovski, ki se še dandanes vidi zadaj za cerkvijo.

Krščanska družina

Narodnostne dolžnosti krščanskih staršev

Profesor Franc Spirago je v nemškem jeziku napisal velik katoliški katekizem. Spiragova knjiga se imenuje: **KATOLIŠKI LJUDSKI KATEKIZEM**. Spiragov katekizem je izšel v desetih izdajah in v 60.000 izvodih. Knjiga je prevedena na 12 jezikov. Tako izvirnik kakor tudi vsak prevod je odobren od škofijskega ordinariata.

Poleg tega je Spiragov katekizem priporočila cela vrsta škofijskih ordinariatov, med drugimi tudi škofijstvo v Celovcu.

Spiragov katekizem je torej pomembno katoliško delo in se ni treba bati, da bi učil kaj zmotnega.

Spirago obdeluje tudi narodnostno oz. jezikovno vprašanje v posebnem poglavju pod naslovom: Narodnostno zadrževanje kristjanov. Spirago v tem poglavju razmotriva torej o ljubezni do naroda. Jasno je, da nas to poglavje prav živo zanima. Ali smemo svoj narod in svojo materinsko govornico ljubiti? Ali mogoče celo moramo svoj narod in svojo materinsko govornico ljubiti? Kaj pravi katoliška morala, to je katoliški nauk

o zapovedih, o tem? — O tem bi moral biti vsak katoličan dobro podučen. Zato poslušajmo še enkrat, kaj pravi Spirago v svojem katekizmu o tem predmetu. Spirago pravi:

»Kristjan sme in mora svoj narod bolj ljubiti nego tujega; kajti ta ljubezen je že od narave v človeku in je krščanska vera ne odpravlja, marveč jo povečuje in goji.

Če rečemo: Kristjan sme svoj narod ljubiti, je rečeno premalo. Reči moramo: Kristjan mora svoj narod ljubiti. Ljubezen do samega sebe in ljubezen do staršev tudi ni samo dovoljena, marveč je zapovedana. In zakaj naj ljubimo narod, iz katerega izhajamo in ki mu pripadamo? Baš ker je narod velika družina, veliko krvno sorodstvo. Kakor svoje krvne sorodnike bolj ljubimo nego tujce, tako moramo tudi svoj narod bolj ljubiti nego vsakega tujega. In kakor otrok svojo lastno mater bolj ljubi nego tujo, ne da bi tujo zaničeval ali sovražil, tako moramo tudi mi svoj narod bolj ljubiti nego tujega, ne da bi tujega zaničevali ali sovražili. Ljubezen do naroda je torej utemeljena

v naravni postavi, to je v volji Stvarnikov.

Ljubezen do naroda kažemo s tem, da svoj narod visoko cenimo (obrajamo) in z dovoljenimi sredstvi prispevamo v njegov prospek in obrambo. V obrambo svojega naroda smo posebno tedaj upravičeni, če skušajo naš jezik zatirati. Zatiranje lastne govorice vsak sonarodnjak tako občuti, kakor bi mu izdirali jezik iz ust.

Napako stori torej oni, kdor je nasproti svojemu narodu brezbrizen ali kdor zataji svojo pripadnost do njega. Napako pa stori tudi tisti, kdor ljubezen do naroda pretirava, kakor da bi bil narod največja dobrina človekova.

Tako Spirago.

Svoj narod ljubiti je torej moralna dolžnost. Katoliška morala (nauk o zapovedih) nam pravi, da svoj narod smemo in moramo ljubiti. K narodu pa spada prav posebno materina govorica. Katoliški nauk o zapovedih nam torej pravi, da moramo svojo materino govorico ljubiti! Da ne smemo biti brezbrizni do svoje materinske govorice! Da z moralnega vidika ni dovoljeno, da

bi svojo materinsko govorico zavrgli; da bi jo zaničevali ali celo sovražili!

Svoj narod in svojo materino govorico moramo visoko ceniti. Saj je ta govorica tako lepa in blagoslavna! Svicar (Minder) je rekel, da je naša slovenska govorica: »so süb, so weich, so vokalreich, so klangvoll« — »tako sladka, tako mehka, tako bogata na samoglasnikih, tako zvoneča«.

Starši imajo moralno dolžnost, da naučijo svojo materinsko govorico svoje otroke! Starši imajo moralno dolžnost, da zahtevajo, da se otroci v tej govorici poučujejo in izobrazujejo tudi v šoli! Nemoralno je odjaviti slovenske otroke od pouka v slovenski materini govorici!

Papež Pij XI. je rekel škofu Berningu, ki je bil škof v Osnabrücku na Westfalskem, da je naravna in nadnaravna pravica narodova, da sliši božjo besedo, da moli in poje svete pesmi v svojem materinskem jeziku.

Po vsem tem je moralna dolžnost, da se narod te svoje naravne in nadnaravne pravice posluži!

Sv. oče o molitvi rožnega venca

Janez XXIII. je izdal apostolsko pismo, v katerem poziva k skupni in privatni molitvi rožnega venca. Rožni venec imenuje glavno obliko molitve in pravi, da zavzema pri duhovnikih prvo mesto za brevirjem in daritvijo svete maše; pri laikih pa prvo mesto za zakramenti. Papež nas spominja, kako je Naša Gospa v mnogih težkih položajih v zgodovini rešila narode pred grozečimi nesrečami ravno po molitvi rožnega venca. Sveti oče nam tudi svetuje, kako se obvarujemo pred nevarnostjo, da bi nam ta molitev ne postala enolična, ker pri njej ponavljamo tri molitve. Da se tega obvarujemo, so potrebne tri stvari:

1. Premišljevanje, »med katerimi združimo svoje misli in čustva z nauki in življenjem Jezusa, Sina božjega in Sina Marijinega, ki je živel na zemlji, da nas je odrešil, da je učil in da nas posvečuje; To je vršil v tihoti

skritega življenja molitve in dela, v bridkosti svojega trpljenja in v zmagoslavju svojega vstajenja«.

2. Kar spremljamo v duhu med tem premišljevanjem, moramo navajati na svoje ravnanje in življenje, da bo v naše posvečenje.

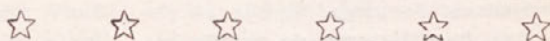
3. Imeti moramo namen, pod katerim sveti oče razume »označitev oseb, ustanov ali potreb osebnega ali družabnega značaja, ki jih pravi katoličan opazi, ko spolnjuje ljubezen bližnjega, ljubezen, ki je vlita v naša srca kot živ izraz skupnega včlanjenja v skrivnostno telo Kristusovo«.

Apostolsko pismo je imelo namen opomniti kristjane k pravilni molitvi rožnega venca.

Po molitvi rožnega venca bomo sprosili mir »veliki zaklad miru«, ki združuje posameznike, družine in vse narode.

PO MARIJI K JEZUSU

V Fatimi pokora in molitev

Ze v začetku leta 1960 so nešteta prihajajoča pisma iz vseh delov sveta kar poplavila poštni urad v Leiri. Bile so to silno radovedne osebe, ki so vpraševale škofa o takozvani »Fatimski skrivnosti«. Bili so celo, ki so grozili z maščevanjem, če bi škof ne objavil vsebine Lucijinega pisma, ki mu ga je bil njegov predhodnik zaupal. Se posebno zaskrbljeni zaradi možnega apokaliptičnega časa so bili nekateri Amerikanci; v glavnem pa so več ali manj vsa pisma bila z enakim vprašanjem: »Kaj je Mati božja še rekla Luciji?«

Kakor se zgodi v podobnih slučajih, je bilo polno govoric in domnevanj, ki so se pojavile, in večinoma bile brez podlage. Samo sveta Cerkev lahko določi, če je primeren čas, da se kakšno zasebno razodetje, kot je Lucijino pismo, do sedaj tajno ohranjeno, javno razglasi.

Leirski škof je tekom leta 1960 izjavil, da je najbolj zanimivi del Lucijinega pisma tisti, ki ga vsi že poznajo, in ne oni, ki bo objavljen. In v resnici ga je dovolj za premišljevanje in v resen opomin. In to, se zdi, je portugalsko ljudstvo razumelo; enako tudi tisoči romarjev iz vseh delov sveta, ki so se za obletnico zadnjega prikazovanja zbrali v Fatimi.

Množici 300.000 oseb, zbrani v Iriski dolini 13. oktobra letos je tudi tokrat Mati božja priporočila pokoro in živo vero.

Ko smo bili že kakih dvajset kilometrov daleč od Fatime in so začele padati prve kaplice dežja, je neki Portugalec iz Lizbone rekel: »Verujte, ni čas dežja; it is a romantic idea — to je romantična ideja, da v Fatimi dežuje!«

A je deževalo, in še kako! Se nikdar ni bilo videti tako težkega in ostrega dežja. In še nikoli ni bilo videti tako verno navdahnjene množice, da ne bi čutila dežja, ki je prodiral do kostnega mozga.

Kateri je pravi pomen Fatime? Da bi razumeli, da v Fatimo ne hodimo zaradi turistične radovednosti, potrebno bi bilo, da bi bili tam navzoči 12. in 13. oktobra.

Nepregledna množica pogostoma prihaja peš iz najbolj oddaljenih dežel Portugalske. Pridejo iz severnih krajev Portugalske: iz Minha, Doure, z Visoke Beire in z Nižje Beire. A prihajajo tudi z juga iz Estremadure in Alenteje. Nekateri romajo zaradi zaobljube in z večkrat narejenim sklepom, da med potjo ne bodo govorili.

Neki duhovnik mi je pravil, da se je kakšen romar obrnil do njega, ker je bil v težkem dvomu zaradi pretrgane zaobljube, zakaj, namesto da bi bil pil navadno vodo, kakor se je zaobljubil, je popil kozarček ponujene mu mineralne vode.

V resnici je to vrnitev k romanju starih

časov v zaupanju v božjo pomoč z različnimi žrtvami. A zvečer na 12. so vsi tam, na velikem trgu iriske doline.

Zadnje skupine romarjev so okrog desete ure zvečer prihitele blizu Fatime. Hodili so v dežju in verjetno je, da so se tudi v dežju peš vračali na svoje oddaljene domove.

Ko smo dospeli v bližino Marijinega svetišča, se nam je dozdevalo, da takozvani volčji časa ne bo razpršil množice. Kakšen romar je nosil odejo na ramenih, da se je varoval pred mrazom in pred vlago, a nihče ni bil posebno v skrbeh zaradi slabega vremena. Pred odhodom z doma so vedeli, kaj jih čaka v Fatimi, in to je, da bo kakor vsako leto, v noči med 12. in 13. oktobrom prišla nevihta. Vedeli so tudi, da tekom 48 ur bi ne dobili prostorčka za čez noč in tudi ne potrebne hrane, in da bi bilo edino zavetje ograja okrog svetišča, kjer bi bili bolj na odprtem kakor drugje, prepuščeni na nemilost vetru in dežju, a kjer se lahko moli in se ima veliko upanja, da bomo uslišani.

Tudi letos, od polnoči dalje, so sledile ure češčenja pod neprestanim mrzlim gostim dežjem. Ko so ob zori prve luči pobelile ozračje, je novi dan pozdravilo trobentanje na tisoče avtomobilov, ki se je pridružilo zvonjenju zvonov Angelskega češčenja.

In začela se je sv. maša kardinala, nadškofa v Lizboni, pa četudi je silno deževalo in je ciklonski veter silno pritiskal na zvočnike, da je povzročal neprestano grmenje nad množico tisočev oseb, katere so molile tso noč. Veter in dež sta spremljala tudi skupno obhajilo, ki so ga delile deseterice duhovnikov iz posebnih avtomatično zaprtih svetih posod. In to je eno od redkih obrambnih predvidenih sredstev proti dežju v Fatimi.

Če hočemo imeti še več pojma o Fatimi, je potrebno, da gremo tja, kjer se zdravijo skeleče rane, ki jih imajo romarji na oteklih spačenih nogah, potem ko so peš prehodili na desetine kilometrov dolgo pot. Kraj se imenuje »lava péss«. In kakor da bi ne bilo še dovolj, ko romarji dospejo v ograjo svetišča, prehodijo po kolenih ves trg. Videli smo družinskega očeta, ki ga je spremljal

malo let star sin, kako je na golih kolenih prehodil vse cerkvene stopnice. V tem ni bilo ponašanja in tudi ne janatizma, temveč bilo je le nekaj življenjske prepostosti za tistega ponižnega globokovernega človeka, kakor priletno močno deblo, ki je na trgu bilo za czadje prikazovanj.

Niso li zadostovala dolga, huda leta antiklerikalne besnosti in uničevanja verskega prepričanja in religioznega čustva portugalskega naroda? Fatima je po božji previdnosti bila primer verskega prebujenja, ki ga zgodovina nobenega naroda še ni zabeležila. Znamenje ljubezni je dejanje samo, ker jo je Mati božja izbrala, Fatimo, za objavo svoje poslanice; a znamenje posebne ljubezni je tudi odgovor globokovernega izkazovanja množice, ki ne išče lahke duševne navdušenosti, a samo vero in pokoro.

Ze drugo leto portugalska radio-televizija oddaja jatimske proslave in je zato morala postaviti kovinasto omrežje na raznih točkah planišča.

A številni reflektorji nimajo moči, da bi premaknili množice iz globokega nemega premišljevanja, ki ni prišla samo gledat in toliko manj da bi jo drugi gledali.

So, ki si dovolijo prekoračiti vrvi, ki varujejo televizijske napeljave, se zatečejo pod leseni oder in se vsedejo na železne cevi, a večina ne misli niti na najmanjšo udobnost, temveč rajši poklekne v blato na trgu, da moli.

In molitev v Fatimi je rožni venec. Mati božja je večkrat priporočala trem pastirčkom, naj ga molijo za svetovni mir, za spreobrnjenje Rusije. Zatem so sv. obhajila, ker Marija privede k Jezusu. Samo na trgu pred svetiščem je bilo 13. oktobra obhajanih pri skupnem obhajilu 48.000 oseb, ne da bi šteli tisočev drugih sv. maš, ki so se darovale v bližnjih kapelah. Rektor svetišča je izjavil, da je v letu 1960 bilo zabeleženih več sv. obhajil, kot navadno, in vspešno ni bilo večje število romarjev. To pomeni, da v Fatimo niso prišli iz radovednosti ali iz farizejske vere, temveč iz resnega nagiba na vabilo Matere božje.

(Se nadaljuje)

V SLUŽBI PRESVETEGA SRCA JEZUSOVEGA

Delo zadoščenja

Odločil si se tedaj, da hočeš zadoščevati presv. Srcu. In to ne samo tu pa tam, temveč hočeš to delo prevzeti kot stalno službo. Nič naj ti ne bo žal. Sveta, angeska služba je to. Veseli me, ker s tem kažeš veliko-dušno, sočutno srce do Zveličarja in praktično ljubezen do Njega. S takimi dušami se da govoriti. Danes bi ti rad razložil, v čem obstoji zadoščenje in odkod imajo dela zadoštilno moč in vrednost.

Če kdo prevzame službo, si mora biti najprej na jasnem, kakšno je njegovo delo. Ne vem, če si ti je že kdaj kaka večja krivica zgodila? Vzemimo, da te je kdo po krivem česa obdolžil; ali pa ti je kdo odrekel spoštovanje, ki ti gre; ali morebiti so zlobni jeziki oblatili tvoje dobro ime. Kajne, kako to boli? Kar miru ti ne da, ne podnevi in ne ponoči. Žalost te tare, najboljša hrana ti več ne tekne. Za to bolezen je le eno zdravilo: krivica se mora popraviti, zadoščenje moraš dobiti. Iz tega ti je menda že nekoliko jasno, za kaj gre pri zadoščenju. Gre za razžaljenje, krivico, ki jo kdo po nedolžnem trpi, in pa za delo, s katerim se mora ta krivica popraviti. Da bo to delo v resnici zadoštilno, mora biti tako, da res zadosti pravičnim zahtevam onega, ki škodo trpi. Ker to delo vodi do poprave in sprave, imenujemo ga tudi spravno delo.

Sedaj pa poslušaj, kaj ti hočem

povedati. Poznam nekoga, ki se mu godi velika krivica. Odreka se mu čast. Blati se njegovo ime. Prezira in zaničuje se njegova oblast. Dobro ga poznaš. To je Bog: vsemogočni, presveti, neskončno dobri! Njemu edinemu gre vsa čast in vsa ljubezen. Vsak velik greh je brezmejna krivica, ki se mu godi; je razžaljenje Njegovega veličanstva, preziranje Njegove oblasti, zloraba Njegove dobrote. In koliko grehov se godi po vsem svetu, v vsakem trenutku, počenši od prvega greha v raju! Grehov sovraštva do Boga, nevere, bogoklestva. Grehov napuha, nečistosti, nezmernosti. Tajnih grehov in javnih grehov. Grehov posameznikov, družin in držav. . . Kaj bi ti našteval vse! Ali se ti ne dozdeva, ako opazuješ počenjanje toliko ljudi, kakor da je naš Bog povsem brezpravno bitjé, proti kateremu se sme vsakdo zaganjati kakor se mu zljubi? In vendar ni to prav! Če ima človek pravico zahtevati, da se mu krivica popravi in se mu zadoščenje da, kaj šele Bog! In On to zadoščenje tudi zahteva. Zahteva pa pogosto v strašnih kaznih, s katerimi tepe Bog posameznike ali cele narode tukaj na zemlji ali pa v večnosti. Lahko pa zadostim Bogu tudi s prostovoljnim zadoščenjem, s katerimi mu vračamo čast, ki smo mu jo vzeli z grehi.

Pa kako moremo Bogu zadostiti za krivico, ki smo jo storili z gre-

hom? Ako si človeku storil krivico, stopiš pred njega, obžaluješ svoje dejanje in ga prosiš odpuščanja; če si ga javno žalil, javno prekličesh vse in s tem je krivica popravljena. Pri Bogu pa ni tako. Ker je greh razžaljenje neskončnega Boga, je v nekem oziru neskončna tudi krivica, ki se mu je zgodila z grehom. Neskončno krivico pa človek z lastnimi močmi nikdar ne more popraviti. Zato Človeštvo z vsem trpljenjem, žrtvami, in pokoro Stare zaveze ni moglo dati Bogu primerne zadoščenja za en sam greh, s katerim sta naša prva starša v raji žalila Boga. Iz tega lahko razvidiš, kako strašen mora biti greh. Zakaj tedaj govorimo o zadoščenju, ako ga Bogu dati ne morem? Res je: mi ne, nikdar. More ga pa dati tak, ki je neskončen in samo tak. Zato je Bog poslal svojega edinorojenega Sina na svet. Ta je sprejel nase našo človeško naravo, je v njej živel, trpel in umrl na križu in s tem dal Bogu zadoščenje neskončne vrednosti, preobilno zadoščenje za naše grehe in za grehe vsega sveta. Prijatelj, postaniva malo in občudujva božje usmiljenje, ki se tako čudovito kaže v zadoščenju, ki nam je prišlo po odrešenju! Vem, kaj me boš zdaj vprašal. Če je pa Kristus zadostil za vse grehe, čemu moramo potem še mi sami zadoščevati? Stvar je ista kakor pri odrešenju. Zveličar nas je odrešil, odprl nam je nebesa, pokazal pot, ki vodi tja. Toda če hočemo biti deležni odrešenja, moramo po božji volji tudi sami seči po sadovih odrešenja, ki nam jih On deli posebno v sv. zakramentih. Če hočemo priti v nebesa, moramo sami, čestokrat z naporom, hoditi po poti, ki nam jo je odprl in na kateri nas podpira s svojo milostjo. Zveličar je tedaj s svojo smtrjo pač zadostil za naše grehe, toda mi si moramo to

»Večna resnica sem, ki ne more varati, zvest sem svojim ljubam«.

Zveličarjeve besede sv. Marjeti Alakok

zadoščenje *sami pridobiti* s tem, da ga zajemamo iz onih virov po katerih nam doteka. Tak vir je n. pr. *daritev sv. maše, pokora*, ki jo dobimo pri sv. spovedi, *odpustki*. Poleg tega imajo vsa naša *dobra dela* zaradi zaslug Kristusovih vrednost zadoščenja. Kristusovo zadoščenje pride tudi posest, če smo po sv. veri in milosti združeni z Njim, kakor udje z glavo, kakor mladika, ki raste in zajema svoj sok iz trte. Tako postajajo naša dobra dela takorekoč dela Kristusova pred Bogom. Naše molitve, naš post, naše trpljenje, naše solze postanejo za-

radi naše zveze s Kristusom molitev, post, trpljenje, solze, Kristusa. To tedaj daje našim delom ono nadnaravno neskončno vrednost, s katero moremo nuditi Bogu vredno vredno zadoščenje. Kajne kako bogati smo? Neizmerni zaklad zadoščenja Kristusovega je takorekoč naša last. Ko bi to bogastvo le bolj izrabili, ko bi bili bolj pogosto Bo-

gu zadoščevali za lastne grehe in za grehe drugih! Koliko krivic, ki se gode Bogu, bi s tem popravljali, kolikokrat bi razorožili božjo jezo, izzivano po grehih. Živimo v zmaterializiranem svetu, ko se posebno žali Bog z našimi grehi. Zavedajmo se svete službe, ki smo jo prevzeli in darujmo vsa svoja dela v zadoščenje božjemu Srcu!

IZ KATOLIŠKEGA SVETA

DRUGI VATIKANSKI CERKVENI ZBOR

Papež Janez XXIII. hoče s tem koncilom, ki se bo začel 11. oktobra 1962 doseči naslednje:

1. Širjenje vere; obnovitev krščanske morale; preureditev cerkvene discipline, da bo odgovarjala potrebam najnovejšega časa.

2. Dokazati svetlo življenjsko silo Cerkve.

3. Opozoriti ločene brate na resnico in edinstvo, ki jo poseduje katoliška Cerkev in jih s tem prijazno povabiti v naročje iste svete Cerkve.

4. Za poživitev svetosti duhovniškega stanu in vseh vernikov.

5. Da se Cerkev pokaže, da je kljub raznolikosti narodov, ras in polti ter obredov, vendar enotna ustanova Kristusova.

6. Da si Cerkev nabere novih moči za izvrševanje naloge, katero ji je izročil božji Učenik.

7. Da se Cerkev Kristusova osvetli z novo lučjo in se v tej luči pokaže v prvotni čistosti in preprostosti, kakor je bila, ko jo je Kristus ustanovil.

8. Upanje in želja svetega Očeta je tudi, da bi cerkveni zbor pripomogel k močnemu porastu žive vere, k poglobitvi znanja krščanskega nauka in razumevanju in izpolnjevanju cerkvene discipline, obenem pa tudi ojačenju tistih krščanskih načel, ki narekujejo

in vodijo napredek gospodarskega, političnega in socialnega življenja.

Komu je namenjen poziv svetega očeta?

a) Vsem vernikom. »Prva dolžnost vseh vernikov je, moliti in prositi Svetega Duha, da naj stoji Cerkvi ob strani in naj razsvetli vse ljudi«.

b) Znanstvenikom in izobražencem. »Dajte na razpolago vse svoje moči, da bo ta zgodovinski dogodek žel uspeh. Veliko upanje stavimo v vaše resno delo, v vaše znanstvene metode in v vaše molitve«.

c) Otrokom. »Otroci naj v svoji nedolžnosti darujejo molitve v ta namen, ki je tako drag našemu srcu«.

d) Bolnikom. »Bolniki naj darujejo svoje trpljenje za uspeh koncila«.

e) Semeniščnikom. »Mlade semenišnike prosimo za globoko duhovno sodelovanje pri tem velikem podvzetju in želimo da vsa semenišča po celem svetu natančno sledijo poteku koncila«.

f) Duhovnikom. »Vabimo jih, naj molijo po našem namenu... Ta poziv naj najde pri njih veliko pripravljenost. Ne zavrnilo naloge, ki nam je zaupana. Bodimo klicarji drugega vatikanskega koncila«.

g) Bogu posvečenim osebam. »Začenši pri redovnikih, naj bi se vsi katoličani združili v zvezo molitve in dobrih del«.

TRETJA OBLETNICA KRONANJA JANEZA XXIII. — Dne 4. novembra 1961 je sveti oče slavil tretjo obletnico, odkar je bil izbran in kronan za papeža, obenem pa še 80 let življenja. Pred zastopniki 68 držav je med slovesno službo božjo imel govor, v katerem je povabil vernike k življenju in delovanju v duhu božjih postav. Ob koncu govora se je dotaknil 4. božje zapovedi o spoštovanju staršev, kajti na tej zapovedi sioni človeška družba.

TROJNI JUBILEJ GORIŠKEGA NADŠKOFA — Msgr. Hiacint AMBROSI se je pred 75. leti rodil v Trstu a pred 10. leti je zasedel stolico goriških nadškofov, pred 24 leti pa je bil posvečen za škofa. Vsi goriški in tržaški slovenski verniki se ob teh jubilejih vdano klanjajo prevzvišenemu g. nadškofu Ambrosiju in mu želijo trdnega zdravja še na mnoga leta.

Kakor pesnikov izraz »Za dežjem mora sonce priti, za veseljem žalost biti,« tako je nepričakovano dospela grenka novica med nas, da se je msgr. Ambrosi zaradi rahlega zdravja odpovedal stolici goriške nadškofije. Slovenski verniki se pristrčno zahvalijo Prevzvišenemu za res pravo očetovsko skrb in ljubezen, ki jo je vsem izkazoval v času njegove desetletne nadpastirske službe v Gorici. Gospod Bog naj mu bo dober plačnik za vsa njegova dela. Iz srca mu privoščijo zasluženi počitek in popolno okrevanje.

NADŠKOF FOGAR OSEMDESETLETNIK — Dne 27. januarja t.l. je v večnem mestu Rimu praznoval osemdesetletnico svojega življenja vsem Slovencem priljubljeni msgr. Alojzij FOGAR, naslovni nadškof v Patrasu (Grčija).

Prevzvišeni se je rodil v Gorici, kjer se je šolal, a bogoslovje je dovršil v Innsbrucku in dne 26. julija 1907 je tam bil posvečen v mašnika. Dne 14. oktobra 1923 ga je nadškof Sedej posvetil v škofa in 5. marca 1924 je po uradnem imenovanju zasedel škofovski sedež pri sv. Justu.

Msgr. Fogar je bil 12 let do vseh vernikov pravičen tržaški škof. Zaradi nešteti ovir,

ki so mu jih delali tedanji fašistični kruti oblastniki, pa je bil primoran zaprositi za premestitev drugam. Leta 1936 ga je sv. oče poklical v Rim, kjer je vsa leta opravljal važne posle v vatikanskih uradih; zadnji čas pa prevzvišeni vodi upravne posle pri papeški baziliki sv. Janeza v Lateranu.

Naj Marija svetogorska nadškofa Alojzija Fogarja, katere goreč častilec je, še nadalje podpira in ohrani še na mnoga leta pri najboljšem zdravju.

JANEZ XXIII. BISTROUMEN — Pred kratkim je papež sprejel v posebno avdijenco šest bratov TARDIVO, ki so vsi salezijanski duhovniki misijonari. Ta izreden dogodek, da ima ena mati od svojih trinajstih otrok šest božjih ministrov, kar je na svetu redkost, so sporočili tudi papežu. Sprejel jih je v avdijenco in ob koncu je dal poklicati vaticanskega fotografa, da jih fotografira.

Vsi pripravljeni, da jim fotograf da znamenje, a vse zaman, fotografov aparat ni deloval in tako je spravil vse v zadrego.

Toda Janez XXIII. ga s svojo bistroumno dobrotljivostjo reši iz neprijetne zadrege rekoč: »Glejte, tudi fotografski aparat je osupnil nad tem čudovitim prizorom«.

In pred podobnim prizorom bi se morale ustaviti, da bi spregledale vse one matere, ki nočejo imeti več kot enega otroka, in tudi še druge, ki preprečujejo z vsakim sredstvom, kakor da bi bila nesreča za družino, če božji glas kliče koga od njihovih otrok v častno samostansko ali duhovniško življenje.

SV. OČE JE IMENOVAL ZA NOVEGA GORIŠKEGA NADŠKOFA MSGR. ANDREJA PANGRAZIO, BIVŠEGA ŠKOFA V LIVORNU

V nedeljo popoldne - 27. maja 1962 - ob izredno veliki udeležbi vernikov je novi Nadpastir v goriški stolnici slovesno zasedel stolico bivših goriških knezonadškofov metropolitov.

Naj milostna svetogorska Kraljica prevzvišenega g. Nadškofa podpira v novi težki nadpastirski službi.

**STOLETNICA ROJSTVA BOZJEGA SLU-
ZABNIKA ŠKOFA ANTONA MARTINA
SLOMŠEKA** — Po vsem katoliškem svetu
kjerkoli živijo verni Slovenci, se bodo v tem
letu vršile slovesnosti v čast našemu velikemu
Slomšku, ki se je rodil 26. novembra 1800.
Ob stoletnici njegove smrti se bomo Slovenci
poklonili temu svetniškemu knezoškofu, ki je
po vsej pravici vreden časti oltarja. Na nje-
govo priprošnjo je že mnogo bilo uslišanih;
nekateri so bili deležni celo izrednih milosti.
Ponižno se zahvalimo Bogu za veliki božji
dar, ki smo ga Slovenci prejeli v osebi božje-
ga služabnika škofa Slomškega in goreče pro-
simo nebeškega Očeta, naj ga čimprej prište-
je družbi svetnikov.

Božji služabnik škof Anton Martin Slom-
šek, prosi za nas!

P. F.

SVETI PETER

1. Sveta Cerkev se raduje,
hvali Petra papeža.

Danes god njegov praznuje,
vse slavi apostola.

Res mogočno je krščanstvo,
glej beži pred njim poganstvo.
Peter silno moč ima,
zmago vedno Bog mu da.

2. Ti prižigal luč resnice,
vsem tolažbo si delil.
Ti obsojal si krivice,
si ko Jezus križan bil.

Ti ponos si nam kristjanom,
zgled blesteč si Ti poganom.
Hvalo pojemo Ti vsi,
Sveti Peter slava Ti.

3. Sveti Peter varno vodi,
ladjo svete Cerkve zdaj.
Nas podpiraj, z nami bodi,
nam odpri se sveti raj.

Peter združi vse kristjane,
brate naše, vse Slovane.
Daj, da eno bomo vsi,
v eni Cerkvi združeni.

POZOR! Vernike vabimo, da s svojo gorečo pobožno molitvijo rožnega venca ali z darovanjem svojega trpljenja pomagajo našemu sv. očetu Janezu XXIII. da bi se II. Vatikanski koncil vršil neovirano in končal s popolnim uspehom; spomnimo se tudi našega naroda, da bi po priprošnji milostne svetogorske Matere božje bil okrajšan čas hude preizkušnje in da bi odpadli spoznali resnico ter se zopet vrnili v naročje Matere sv. Cerkve.

PROŠNJE - ZAHVALE - DAROVI

PROŠNJE

Svetogorski milostni Materi božji se priporočajo:

Trst: O. P. v raznih zadevah.

Gorica: S. M. za spreobrnjenje nekaterih dragih oseb - v dušnih in telesnih potrebah.

Trst: V. S. v važni zadevi.

Trst: S. F. v osebni potrebi.

Tolmin: S. D. za mir doma in pravično ureditev dediščine.

Trst: P. Z. v več važnih zadevah in za zelo potrebno zdravje neke osebe.

Gorica: D. B. za spreobrnjenje dveh zakoncev.

Gorica: V. S. za razsvetljenje nekaterih, ki so na napačni poti.

Trst: V. O. za dušno in telesno zdravje.

6. V zahvalo dobri Materi za vrnitev zdravja.

Helena K.

7. V zahvalo za srečno vrnitev iz ujetništva.

V. R.

Škrlje, oktobra 1948

8. Vseh vojnih grozot si nas rešila.

Družina Kacin

Cerkno

9. Tisočkrat hvala svetogorski Kraljici, ker me je rešila smrti. Zadel me je avtomobil, a ostala sem nepoškodovana. Svetogorska Kraljica je pomagala in vedno pomaga; temu je priča Bog in Marija — moja priča — te nesreče.

K. Z. Gorica 1944

15.6.1947

10. Zahvala za ozdravljenje.

Marija Maggioni Jug

Solkan 12.3.1941

11. Neskončna zahvala za izredno prejeto pomoč v času tridesetletnega apostolata.

Peter Flander

Trst

ZAHVALE

Svetogorski milostni Materi božji se zahvaljujejo:

1. Pristrčno se zahvaljujem za prejeto milost.

Zavadlav Gabrijela

Rojan (Trst) 1962

2. V globoki hvaležnosti za izkazano milost 15.8.1955.

N. N.

3. V znak hvaležnosti za čudežno rešitev iz taborišča v Osviezimu.

Ivanka Vodopivec

Dornberg

4. Zahvalimo se Tebi, Svetogorska Kraljica, da si nas obvarovala v času bombardiranja na Vogerskem dne 17.9.1943, ko smo bili že zasuti.

Družina Volk

5. Zahvala za prejete milosti.

Mery Batič

Amerika

DAROVI ZA TISKOVI SKLAD

Trst: D. O. 1000 lir; Gorica M. K. 1000 lir; Gorica G. K. 500 lir; Trst: Družina Trošt 1000 lir; Trst: N. N. 500 lir; Trst: D. Flaiban 1000 lir; Trst: N. N. 200 lir; Trst: N. N. 200 lir; Trst: M. N. 150 lir; Trst: N. N. 100 lir; Trst: N. N. 500 lir; Trst: N. N. 100 lir; Trst: N. N. 1000 lir; Trst: N. N. 100 lir; Trst: I. M. N. 100 lir; Trst: S. F. 1000 lir; Trst: V. S. 1000 lir; Gorica: S. M. 1000 lir; Trst-Rojan: Gabrijela Zavadlav 2000 lir; Stuttgart (Nemčija): Jožef Vipavc 500 lir; Kobarid N. N. 500 lir; Trst: B. S. 500 lir.

Naj milostna Marija svetogorska vsem tisočero povrne!

NEZGODE
ROMARJA

Jerneja
Trobeca

5.

»Glejte, glejte, raca pečena, kako ste dobri! Nikčar vas ne pozabim. Vsi ste prav prisrčno povabljeni v Pliskovico. Napili se boste najboljšega terana na to moje veselje, ki daleč presega to mojo nezgodo.«

Da se malo oddolžim, vam bom zdaj povedal neko prav zanimivo zgodbo, ki se je nedavno zgodila v Kjudrovici v fari sv. Miklavža na našem Krasu.

V VLAKU

Zaščitnik deklet brez dote

Jernej pripoveduje:

»Sv. Miklavž, to je imeniten svetnik, raca pečena! Od nekdanj je v veliki časti pri vernem ljudstvu, staro in mlado ga z veseljem obhaja, toda prišli bodo časi, ko bo postal še slavnejši. Znano je, da je imel posebno usmiljeno srce za dekleta, ki se radi uboštva niso mogle poročiti in da jim je metal ponoči doto skozi okno. Bližajo se časi, ko bo mnogo deklet v enaki stiski. To vem, ker mi je že dolgo let tega pravil komenski dekan Doljak iz starodavnih preroških knjig nekega meniha, da bo zelo hudo, ko bo po zemlji lezla želez-

na kača. Tu jo imate. Po pravici so Kraševci gledali kakor na črnega zlodja na prvo progo po naši zemlji, mislim na Južno železnico. Nesreča je v tem, da ljudje, ki zdaj brez težav potujejo iz kraja v kraj, mislijo, da mora biti vse življenje brez težav. To pa ni tako, raca pečena! Jernej Trobec, ki ni še nikoli potoval z železnico, plačuje že leta in leta in drsa povsod peš, da se morejo drugi za majhen denar voziti od kraja do kraja. Ne, sem rekel, vsaj enkrat se popeljem tudi jaz, da vidim, kam gredo moji žulji, raca pečena! Hudi časi bodo. Reke, ki jih bo kača prelazila, bodo krvave. In ko se bo voda spet učistila, bo novo železo pripravljalo novo gorje. Pred leti je Doljakov naslednik Harmelj, Bog daj njemu prav posebno lepa nebesa, pridigal

pri Mariji Oberšljanski...«

»Dovolite, gospod Jernej! Ali poznate pesem, ki opeva oberšljansko Mater božjo? Nežka jo je spesnila in jo že prepevajo. No, Nežka, deklamirajte prvo kitico.« Nežka, ki ni kakor kaka kraška nevesta, ampak svobodno dekle, ki nikogar ne potrebuje, ampak vsem rada ustreže, ko gre za dobro stvar, se ne pusti prositi, ampak takoj zapoje:

»O Marija Oberšljanska,
Tvoja moč je velikanska;
kraška zemlja Te časti,
v stiskah k Tebi pribeži.«

»Lepa je!« so vsi pohvalili. »Zapojte jo še enkrat, bom pomagal še jaz«, je dejal g. Cvek. »Tudi jaz bom basiral«, je dejal Jernej, Tina, ki poje na Vitovljah, da se ljudje iz Oseka ozirajo v goro in jo doslej nihče ni opazil, je povzdignila glas in potegnila mahoma vse za seboj. Kar lepo so peli. Jernej je med petjem mahal z desno roko kakor da vleče lok po ogromnem kontrabasu. Veliko ploskanje je poplačalo pevce, ko so pesem v tretje zapeli.

»Zdaj pa le nadaljujte zgodbo o sv. Miklavžu in hudih časih« je prosila Nežka.

(Se nadaljuje)

V MOLITVI PRED PODOBO MILOSTNE SVETOGORSKE MATERE BOŽJE

Ne pozabimo na naš duhovni molitveni sestanek pri svetogorski Mariji, ki je vsak dan ob 7. uri zjutraj in ob 9. uri zvečer. Kdor se ne bi mogel udeležiti prvega, naj se udeleži drugega. Torej ob določenih urah bomo po objavljenem namenu (glej uvodni članek na 1. strani - 1. št. naše revije) zmolili 3 zdravamarije z vzklikom: Kraljica svetogorska, presi za nas!

P. F.

Svetogorski Kraljici

- 1. O brezmadežna Devica,
slavno kronana Gospa.
Ti Slovencev si Kraljica,
upanje si naroda.
Dom imaš na Sveti gori,
tam pojo Ti slavni zbori.
Naše ljudstvo Te časti,
Ti deliš mu milosti.*
- 2. O mogočna Priprošnjica,
dobra Mati milostna.
Nam ostani Pomočnica,
nas abvaruj hudega.
Hvalnice Ti bomo peli,
k Tebi romali veseli.
Tam na Sveti gori vsi,
klanjali se bomo Ti.*
- 3. O Marija Pomočnica,
Tolažnica vseh ljudi.
Nam si k Jezusu Vodnica,
ključ nebeških vrat si Ti.
Dete milo pogleduješ,
srčno se ob Njem raduješ.
Mili Jezus kronani,
rad usliši prošnje Ti.*
- 4. O skrivnostna Roža gorska,
Sveta gora vrt je Tvoj.
Mati mila, Zvezda morska,
vedno nam ob strani stoj.
Se nadalje nas podpiraj,
se na ljudstvo ti oziraj.
Kakor naši predniki,
Tebi zvesti bomo vsi.*

KATOLIŠKI TISK

- Knjiga »OBLJUBE SRCA JEZUSOVEGA« v dvobarvnem tisku na 80 straneh z »Devetdnevnicco Srca Jezusovega« - priloga: spominska podobica za že opravljenih devet petkov - pisatelj: pater D. J. PATE', uvod k drugi izdaji napisal prelat dr. Jakob Ukmar - komad L. 269
- Knjižica »Svetogorska kronika« in »Devetdnevnicca v čast milostni Svetogorski Materi božji« - žepni format, na 24 straneh - s prilogo dveh svetogorskih razglednic - izvod L. 100
- Knjižica »SV. VIŠARJE« - Devetdnevnicca v čast Brezmadežni - na 24 straneh - s prilogo dveh razglednic s sliko Višarske Marije in njenim svetiščem L. 100
- Svetogorski stenski koledar za leto 1962 v večbarvnem tisku z lepo podobo milostne Svetogorske Marije - format 30x19 - komad L. 100
- Marijanska revija »SVETOGORSKA KRALJICA« v dvobarvnem tisku, na 20 straneh - 1., 2., 3. in 4. št. - izvod L. 100
- Lepe fotografije milostne Svetogorske Matere božje - format razglednice L. 150
večji format (24x18) - komad L. 350
- Podobice milostne Svetogorske Matere božje v dvobarvnem tisku - komad L. 10
- Podobice Brezmadežnega Srca Marijinega z Obljubo in Litanijami v dvobarvnem tisku - komad L. 15
- Podobice za že opravljenih petih prvih sobot v čast Brezm. Srcu Marijenemu z Obljubo in Litanijami v dvobarvnem tisku - komad L. 15
- Podobice Srca Jezusovega z Obljubami za že opravljenih devet prvih petkov, v dvobarvnem tisku - komad L. 10
- Knjižica »SV. JOŽEF« - ZGODOVINA BOŽJE POTI V RICMANJIH PRI TRSTU - Devetdnevnicca - na 36 straneh L. 156

»12 SVETIH PESMI« za mešani zbor in za ljudsko petje, deloma z orglami, Pesmi, ki jih je spesnil Peter Flander, a uglasbil Stanko Premrl, so naslednje: Svetogorska Kraljica; K Tebi prišli smo, Devica; O Marija, naša Mati; Glej, o Marija, mogočna Kraljica; Erezmadežno Srce Marije; Majniška; Mati Kraljica; Mogočna Mati; Slava Materi Kraljici; Kraljica Slovencev; Sveti Peter; Sveti Jožef.

Marijanski molitvenik »ZDRAVA MARIJA, MILOSTI POLNA«, ki ga je že dolga leta skrbno pripravljala dr. Filip Zakelj, je dotiskan in bo kmalu na razpolago Marijinim častilcem. Ta edinstvena knjiga v žepni obliki vsebuje na 1247 straneh številne molitve za vse čase in potrebe; 58 mašnih obrazcev Marijinih praznikov; popis nastanka in razvoja okoli 80 božjih poti; na koncu so tudi Marijine pesmi in odpevi k litanijam M. B.

To je res »Compendium Marianum« Marijin zbornik za slehernega ljubitelja Marije.

VSE TO LAHKO DOBITE

na upravi revije »Svetogorska Kraljica«, Via Rapicio 3/I - Trst,

ALI: v Knjigarni »Fortunato« v Trstu - Via Paganini 2 - poleg Sv. Antona Novega in v Katoliški knjigarni v Gorici - Piazza della Vittoria 11.

SIRITE »S V E T O G O R S K O K R A L J I C O« !

